

Me oleme sündinud vabadusest ja armastusest kuid oleme taltsutatud tehnoloogia, rutiinide ja käskude, keeldude poolt. Sõna metsik, mis on kui meie vabaduse allikas on saanud kummalise tähenduse nagu miski, mis on hullunud ja ohtlik. Kuid meie sisemine metsikus on maastik täidetud õrnuse, pehmuse, tõelise siiruse ja loomuliku olemusega.

Elades siin modernses maailmas oleme me aina enam kaotamas sidet oma loomuliku poole ja loodusega. Suurem osa meist ei tea, mida tähendab loodusest kodu- ja turvatunde leidmine. Kuid miski on meis kõigis, mis kutsub parkidesse, metsadesse, veekogude äärde, mägedesse – looduslikesse, elusatesse paikadesse.

Me armastame looduses viibida, sest see meenutab meile meie endi elusust – me vaatame puid oma lihtsuses ja me tunneme ära enda loomuliku oleku, me vaatame lehti õitsemas ja langemas nii loomulikus elu rütmis ja me tunneme igatsust elada enda sisemiste rütmide järgi, me vaatame mägesid oma majesteetlikkus suuruses, nii müstiliselt seismas oma väes ja me tunneme ära enda sisemise taltsutatud väe, me vaatame laiuvat merd oma sügavas puhtuses ja me tunneme ära enda piiritu olemuse süütuse.

Me vaatame loodust ja me igatseme olla sama suurejoonelised oma lihtsuses; me vaatame loodust ja igatseme seda vabadust üheskoos eksisteerida, lubades üksteisel kasvada, kohaneda koos.. iga ilmastikuga; me vaatame loodust ja me igatseme elada allumata süsteemidele, vaikselt enda loomulikus tempos, vaikselt ilma võistluseta, vaikselt ilma võitluseta, vaikselt kõik koos, kõik omas loomulikus rütmis.

Me vaatame loodust ja tekib suur soov saada sellega üheks, tekib suur soov taastada endas see puhtus, kaotades kõik maskid ja lastes lahti kõikidest teesklustest, et oleme midagi enam kui me tegelikult oleme. Me vaatame loodust ja soovime, et me ei peaks jooksmas ajaga võidu, et leida vastuseid oma olematutele küsimustele, et jahtida tühje kiitusi ja väärtusetuid auhindasid. Me vaatame loodust ja sügavalt hinge põhjast nutab väikene hääl, kes igatseb taga oma loomulikkust siin maailmas, kes soovib vabastada oma metsikust, et joovastuses joosta üle põldude, et ekstaasis lainetada mööda merd, et enda keha vabastada istumise vangistusest ja rännata mööda salajasi radu avastades mägede salapära, et seista oma väes, austades iseennast ja kõike enda ümber.

Me vaatame loodust ja me äratame iga hingetõmbega selle elususe keskel oma metsikut õrnust. Vaikselt vaikselt hakkab meenuma. Meie meeled on unustanud, kuid meie keha alati mäletab, meie instinktid küll magavad kuid meie intuitsioon on ärkamas. Vaikselt vaikselt me hakkame tundma ära, kes me Tõeliselt oleme. Vaikselt vaikselt me vabaneme oma programmide haardest. Vaikselt vaikselt meis taastub meie loomulikkus.

Vaikselt vaikselt me naeratame, sest teame – me ei pea enam jooksmas võidu, me ei pea enam olema midagi muud, midagi enam kui me oleme. Miski pole hinnalisem kui meie enda loomulikkus, miski pole hinnalisem kui meie vabadus ja õigus olla siin, elada vastavalt oma sisemisele kutsele ja väljendada enda armastust, hoolt ja loomingulisust ilma hirmuta.

Vaikselt vaikselt voolab uus elujõud meie kehasse, äratades meie instinktid tantsida oma südamerütmide järgi.

Tänu ja armastusega,
[HingeTee](#)

[< EELMISELE LEHELE](#)